

[Justitsministeren.]

ordning, på den anden side den sikkerhedsrisiko, som en lempelse af reglerne vil medføre.

Ved den gældende ordning har man en vis sikkerhed for, at bilisterne ikke blot ved den første erhvervelse af førerbevis, men også senere opfylder de krævede helbreds- betingelser. Der opnås endvidere, at indehavere af førerbevis må holde deres kørefærdighed ved lige. Reglerne kan ikke uden videre frakendes betydning.

Det har til oplysning af de nævnte reglers effektivitet været anført, at kravet om ny lægeerklæring og dokumentation for en vis kørsel inden for de sidste år kun i meget få tilfælde fører til, at politiet nægter at forny førerbeviset. Dette er imidlertid ikke nogen målestok for reglerens betydning, idet de personer, der på grund af dårligt helbred eller ringe kørefærdighed ikke kan forvente at få førerbeviset fornyet, i de fleste tilfælde vil afholde sig fra at ansøge om fornyelse. Reglen har med andre ord en vis præventiv virkning.

I de fleste lande gælder en tidsbegrænsning med hensyn til førerbevisers gyldighed. I Sverige og i Den tyske Forbundsrepublik udstedes førerbevis derimod på livstid, men der er i hvert fald i Tyskland delte meninger om denne regels hensigtsmæssighed. Nordisk Råds trafikudvalg har, så vidt jeg er orienteret, beskæftiget sig med spørgsmålet med henblik på muligheden af at få ensartede regler i Norden. Jeg vil gerne give tilsagn om, at vi fra dansk side vil yde vort bidrag til at få ensartede regler. Skulle forhandlingerne herom føre til resultat, må det formodentlig forudsætte, at vi her i landet får en længere gyldighedsperiode for førerbeviser. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der meget vel, sådan som det har været drøftet f. eks. i Vesttyskland, kan blive tale om en differentieret ordning med længere løbetid i alderen op til f. eks. 50 år og kortere løbetid derefter.

Hele problemet vil nu blive nærmere undersøgt, også på fællesnordisk plan, og så må vi vende tilbage til spørgsmålet.

Langkilde: Jeg takker den højtærede minister for svaret. Jeg tror i modsætning måske til det, ministeren, omend forsigtigt, gav udtryk for, at reglen er uden praktisk

betydning, og jeg finder dette bekræftet i, at de betænkninger, der er afgivet, f. eks. betænkningen fra 1957 vedrørende førerbevisprøver, praktisk talt slet ikke omtaler 5 års reglen, som man åbenbart har overtaget fra den gamle lov uden nærmere at spekulere over, om det var rimeligt at have den.

Nu forstår jeg, at man ønsker at overveje spørgsmålet om ensartede regler for de nordiske lande, og det kan jeg selvfølgelig kun være tilhænger af. Jeg vil dog begrænse min tilslutning til denne tanke dertil, at vi så opnår den fornuftige svenske regel på dette felt, nemlig en livstidsregel.

Jeg vil gerne stille det tillægsspørgsmål til den højtærede minister, om han vil gøre en indsats for, at vi under de kommende forhandlinger får en fornuftig og rimelig regel på linje med den svenske.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Det ærede medlem stillede det tillægsspørgsmål, om jeg vil gøre en indsats for, at vi får en fornuftig og rimelig regel i lighed med den svenske. Jeg synes, at hvis jeg bandt mig til på forhånd at erklære det for målet, ville jeg have afskåret mig fra at deltage i den rent saglige overvejelse, der skal finde sted, før vi ændrer vore regler.

Vor færdselslov er ikke så gammel. Den bestemmelse, vi har, er velsignet i det høje folketing for ganske få år siden, og det ville vist være letsindigt af mig, om jeg her straks fra tingets talerstol gav tilsagn om, at jeg nu i strid med folketinget vil stille forslag om at lave denne regel om. Jeg er helt sikker på, at hvis vi kommer til folketinget med et forslag, der bygger på en fællesnordisk ordning, måske gående ud på 10 år eller 15 år, måske en differentieret ordning, som jeg talte om før, vil vi kunne få tilslutning til det, men binde mig til noget bestemt, specielt til en livstidsordning, tør jeg på ingen måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Stetter* til handelsministeren:

„Vil ministeren foranledige, at udlånspraksis ændres med hensyn til fordelingen af lån til håndværk og mindre industri, således at de resterende midler for indværende finansår forbeholdes ansøgere fra kapitalfattige egne?“